

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2828/2564

พระ อ.โจทก์ พระราช ว. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. 2559 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 180, ป.อ. มาตรา 246, ป.อ. มาตรา 267, พ.ร.บ.คณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 มาตรา 45, พ.ร.บ.ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. 2561 มาตรา 4, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. 2559 มาตรา 10, ป.อ. มาตรา 162

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ อันเป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 3 เมื่อวันที่ 15 มกราคม 2563 อันเป็นวันภายหลังจากศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค 8 เปิดทำการแล้ว ศาลชั้นต้นจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดี ศาลอุทธรณ์ภาค 8 ขอบที่จะยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและอุทธรณ์ของโจทก์เสีย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยับยั้งชั้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 180, 246, 267 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 อนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ปัญหาที่สมควรต้องวินิจฉัยเสียก่อนว่าคดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 1 มีตำแหน่งเป็นเจ้าคณะจังหวัด จำเลยที่ 1 จึงเป็นพระภิกษุซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในการปกครองคณะสงฆ์ ถือเป็นเจ้าพนักงานตามความในประมวลกฎหมายอาญาตามพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ.2505 มาตรา 45 ส่วนจำเลยที่ 2 โจทก์บรรยายฟ้องว่า มีตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดชุมพร ซึ่งตามคำสั่งสำนักงานพระพุทธศาสนาที่ 391/2561 เรื่อง ย้ายข้าราชการ และบัญชีรายละเอียดการย้ายข้าราชการแนบท้ายคำสั่งดังกล่าว ปรากฏว่าจำเลยที่ 2 ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดชุมพร และได้รับเงินเดือนตามกฎหมาย ก.พ. ว่าด้วยการให้ข้าราชการพลเรือนสามัญได้รับเงินเดือน พ.ศ.2551 จำเลยที่ 2 จึงเป็นข้าราชการซึ่งมีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำ ผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานของรัฐตามความหมายเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ.2561 มาตรา 4 จำเลยทั้งสองจึงเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 3 เมื่อโจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการร่วมกับจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีและขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 180 ประกอบมาตรา 83 จึงเป็นกรณีที่โจทก์ฟ้องคดีอาญาให้ลงโทษจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรมตามประมวลกฎหมายอาญา อันเป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบซึ่ง

อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 3 และมาตรา 7 เมื่อศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบเปิดทำการแล้ว พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 10 ห้ามมิให้ศาลชั้นต้นอื่นรับคดีที่อยู่ในอำนาจศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบไว้พิจารณาพิพากษา ประกอบกับพระราชกฤษฎีกากำหนดจำนวน ที่ตั้ง เขตศาล และวันเปิดทำการศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค พ.ศ.2560 มาตรา 3 บัญญัติว่า ให้มีศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค จำนวน 9 ศาล...(8) ศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค 8 มีเขตศาลใน...จังหวัดชุมพร...และมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีกาดังกล่าว บัญญัติให้เปิดทำการศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค 8 ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน พ.ศ.2560 เป็นต้นไป การที่โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาลชั้นต้นเมื่อวันที่ 15 มกราคม 2563 อันเป็นวันภายหลังจากศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบภาค 8 เปิดทำการแล้ว ศาลชั้นต้นจึงไม่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีนี้ ส่วนที่โจทก์อุทธรณ์และฎีกาอ้างว่า โจทก์ประสงค์ให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 162 (4) เพียงแต่ระบุเลขมาตราผิด โดยโจทก์บรรยายฟ้องว่า จำเลยที่ 2 เป็นตัวการหรือผู้สนับสนุนจำเลยที่ 1 กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานรับรองเป็นหลักฐานซึ่งข้อเท็จจริงอันเอกสารนั้น มุ่งพิสูจน์ความจริงอันเป็นความเท็จ เห็นว่า ความผิดดังกล่าวก็ยังคงเป็นคดีอาญาที่โจทก์ฟ้องให้ลงโทษจำเลยทั้งสอง ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐในความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ อันเป็นคดีทุจริตและประพฤติมิชอบตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลอาญาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 3 เช่นกัน เมื่อศาลชั้นต้นไม่มีอำนาจพิจารณาคดีนี้ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 จึงชอบที่จะยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและอุทธรณ์ของโจทก์เสีย และโจทก์ย่อมไม่มีสิทธิฎีกา ดังนั้น แม้ศาลชั้นต้นรับฎีกาของโจทก์มา ก็เป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยับยั้งวินิจฉัยได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 พินิจฉัยฎีกาของโจทก์ ยกคำพิพากษาของศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 8

องค์คณะ

ไพจิตร สวัสดิสาร · สุพิศ ปราณีตพลกรัง · วิทยา ยิ่งวิริยะ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2828/2564>